

عنوان مقاله:

مرزهای پسندیده و نکوهیده رهبانیت مسیحی و اسلامی در روایات فریقین

محل انتشار:

دوفصلنامه حدیث پژوهی، دوره 13، شماره 1 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 32

نویسندگان:

حسین حیدری - دانشگاه کاشان

ابوطالب مختاری - گروه معارف اسلامی دانشگاه آزاد اسلامی واحد پردیس

سید حاتم مهدوی نور - گروه معارف اسلامی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد یادگار امام خمینی (ره) شهرری

خلاصه مقاله:

رهبانیت به مفهوم احساس خشیت در برابر خداوند، از ویژگی های جدایی ناپذیر حیات دینی ادیان ابراهیمی بوده است، ولی در مفهوم خاص، نهاد اجتماعی مومنانی که از زندگی معمولی جامعه خود دوری گزیده و تحت انضباط خاصی زندگی مشترک داشته اند، از قرن سوم میلادی در بین مسیحیان اشتهار داشته و تا ظهور پروتستانیزم ترویج می شده است. این پژوهش با دسته بندی دو گروه متضادگونه روایات فریقین در تایید یا رد رهبانیت مسیحی و بررسی سندی و محتوایی آن ها به تحلیل و تبیین نظرگاه پیامبر خاتم ۲ و امامان ۴ درباره راهبان مسیحی و خصوصیات زندگی رهبانی اسلام پرداخته است. برآیند مواضع روایات فریقین نشان داده است از مهم ترین مشخصه های راهبان، عدم ازدواج، مشارکت نکردن در جهاد، تحمل ریاضت و حضور نیافتن در جماعات بوده است. با وجود این، زندگی جمعی رهبانان مسیحی مورد تایید بوده است؛ گرچه آنان در برخی موارد راه افراط در پیش گرفته اند. پیشوایان اسلام تداوم سبک زندگی مذکور را برای مسلمین توصیه نکرده و به جای تحمل سختی ها و ریاضت های ناشی از دوری از اجتماع، به داشتن احساس خشیت، حضور در عینیت جامعه، عدم وابستگی به دنیا و تحمل سختی های قیام در شب، صیام، جهاد و... برای تهذیب نفس سفارش کرده اند.

کلمات کلیدی:

رهبانیت مسیحی، زهد در اسلام، تهذیب نفس، قرآن و رهبانیت، رهبانیت در احادیث

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1340118>

